

Respect pentru oameni și cărți

Highland Conqueror

Hannah Howell

Copyright © 2005 Hannah Howell

Toate drepturile rezervate

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Cuceritorul

Hannah Howell

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiții

Redactor: Mariana Petcu

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOWELL, HANNAH

Cuceritorul / Hannah Howell;

trad.: Cristina Radu - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2852-7

I. Radu, Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

HANNAH HOWELL

Cuceritorul

Traducere din limba engleză

Cristina Radu

capitolul 1

Anglia – primăvara anului 1473

– Încetează să te mai holbezi la mine!

Liam Cameron ridică din sprânceană ca răspuns la porunca răstătită a vărului său Sigimor.

– Așteptam doar să văd care-ți e planul să ne scoți din beleaua asta.

Sigimor mormăi și își rezemă capul de zidul umed de piatră de care era înlănțuit. Bănuia că Liam știa că nu există nici un plan. El, fratele lui mai mic Tait, cumnatul lui, Nanty MacEnroy, și verii lui, Liam, Marcus și David erau înlănțuiți într-o temniță aflată adânc în măruntaiile donjonului unui lord englez. Aveau nevoie de ceva mai mult decât un plan ca să iasă din buclucul acela. Aveau nevoie de un miracol. Sigimor nu credea că făcuse prea multe lucruri bune în ultimul timp pentru a merita aşa ceva.

Asta era ultima dată când încerca să facă o faptă bună, hotărî el și apoi se strâmbă. Nu filantropia fusese cea care îl adusese la Drumwich, ci o datorie. Îi datora lordului Peter Gerard viața, și când bărbatul îi ceruse ajutorul, nu avusese de ales decât să îl dea. Din nefericire, cererea venise prea târziu, și necazul despre care scrisese Peter îi luase acestuia viața, cu două zile înainte ca Sigimor să-și conducă oamenii pe porțile masive din Drumwich. Devenise repede limpede că vărul lui Peter, Harold, nu se simțise deloc obligat să onoreze vreun legământ făcut de ruda lui acum dispărută. Sigimor se întrebă dacă putea fi considerat ironic faptul că o să moară în casa omului care odinioară îi salvase viața.

– Nu prea ai vreun plan, aşa-i?

- Nu, Liam, n-am, răspunse Sigimor. Dacă fi știut că Peter ar putea să moară înainte ca noi să ajungem aici, mi-aș fi făcut un oareșice plan despre cum să ies din încurcătura asta, dar nici măcar o dată nu m-am gândit la posibilitatea asta.

- Dumnezeule, mormăi Nanty. Dacă este să mor în țara asta blestemată, tare aş vrea să mor în luptă, în loc să fiu spânzurat ca vreun oarecare Armstrong sau Graham.

- Nu cumva Gilly a ta are vreo câțiva alde Armstrong drept rude? întrebă Sigimor.

- Ah, păi da. Am uitat de ăstia. Armstrong din Aigballa. Cormac, lordul, s-a însurat cu verișoara lui Gilly, Elspeth.

- E vreunul din ăia de prăduiește la hotare?

- Ba. Adică, nu toți sunt. De ce?

- Dacă dă peste noi vreun miracol și scăpăm din capcana asta, am putea avea nevoie de câțiva aliați pe drumul spre casă.

- Sigimor, suntem în blestemata de Anglie într-o temniță, într-un blestemat de castel foarte fortificat al unui blestemat de lord englez, înlănțuiți de zidul ăsta de trei ori blestemat și condamnați să fim atârnați în ștreang peste două zile. N-aș prea crede că trebuie să ne facem griji despre ce am avea sau nu nevoie în drumul spre casă. N-o să existe vreunul. Doar dacă blestematul ăla de Harold se hotărăște să ne înapoieze leșurile rudelor noastre pentru îngropăciune.

- Înțeleg clar că mai bine nu ne punem nădejdea în tine să ne ridici moralul. Nu băgă în seamă înjurătura șoptită a lui Nanty. Măntreb de ce nu-i pe-aici nici un gardian să ne păzească.

- Poa' pentru că suntem legați cu lanț de zid? rosti afectat Liam.

- Aș putea, să zicem, cu forța mea de bărbat să scot lanțurile din zid, murmură Sigimor.

- Ha! Zidurile astăzi să fie groase de zece picioare.

- Opt picioare și șase țoli ca să fim exacti, spuse o voce clară de femeie.

Sigimor se uită la femeia micuță care stătea dincolo de drugii groși de fier ai temniței lui. Se întrebă de ce nici nu văzuse, nici nu auzise când se apropiase. Expressia *a mea* îi trecu prin minte, uimindu-l întratăță încât îl făcu să se uite la ea cu gura căscată. Femeia care stătea acolo nu semăna cu nici o altă femeie pe care o dorise vreodată în toți cei treizeci și doi de ani ai lui. Mai era și englezoaică pe deasupra.

Ca și cum acesta nu era un defect destul de mare, avea o înfățișare delicată. Trebuia să fie mai scundă cu cel puțin vreuo treizeci de centimetri sau mai mult decât înălțimea lui de peste un metru și nouăzeci. Îi plăcea ca femeile lui să fie înalte și voluptuoase, găsea că e o necesitate pentru un bărbat de talia lui. Ea avea păr închis la culoare, probabil negru. El prefera femeile blonde. Însă trupul lui părea dintr-odată că ignoră preferințele lui obișnuite. Devenise încordat de la interes. Se vede treaba că înlănțuirea de zid îi tulburase mintile.

- Iar piroanele ce țin lanțurile de zid au fost vârâte la o adâncime de peste un metru, adăugă ea.

- E limpede că n-ai venit aici să ne înveselești, mormăi Sigimor.

- Nu prea cred că există ceva de spus ca să înveselească șase bărbați legați de zid așteptând să fie spânzurați. Cu siguranță nu șase scoțieni legați de zidurile unei temnițe englezesti.

- E un oarecare adevăr în asta. Cine ești?

- Sunt Lady Jolene Gerard.

Dacă credea că stănd mai dreaptă când se prezintase ar fi făcut-o să arate mai maiestuosă, greșea amarnic, cugetă Sigimor.

- Sora sau soția lui Peter?

- Sora. Peter a fost omorât de Harold. Ai ajuns prea târziu ca să-l mai poți ajuta.

Deși nu se puteau auzi nici măcar un dram de acuzație în vorbele ei, Sigimor simți împunsătura vinovăției.

- Am plecat din Dubheidland a doua zi dimineață după ce am primit mesajul lui Peter.

- Știu. Mă tem că Harold a bănuit că Peter a cerut ajutor. Harold ținuse sub strânsă observație toate drumurile spre neamurile noastre, așa încât Peter a trimis vorbă după tine. Încă nu sunt sigură cum de Harold a descoperit ce a făcut Peter.

- Ai vreo dovedă că Harold l-a omorât pe Peter?

Jolene oftă și scutură încet din cap.

- Mă tem că nu. Însă n-am nici o îndoială. Harold voia Drumwich și acum îl are. Peter era sănătos tun și acum e mort. A murit tipând de durere de burtă. Harold pretinde că peștele era otrăvit. Au mai murit încă doi.

- Ah. E posibil.

- Adevărat. Astfel de tragedii nu sunt prea rare. Cu toate astea, înainte ca peștele stricat să fie îngropat, au mai mâncat și doi din cainii lui Harold. N-au murit, nici măcar nu s-au îmbolnăvit vreun pic. Firește, Harold nu știe că am văzut asta. Cainii au înșfăcat niște pește din farfurie lui Peter când brusca lui indispoziție i-a atras atenția lui Harold. Am văzut, pentru că a trebuit să dau cainii deoparte ca să ajung la Peter.

- Cine a mai murit în afară de Peter?

- Cei mai credincioși oameni ai lui. Bucătarul a prezentat peștele drept o tratație specială pentru că era mâncarea lor favorită. S-a pretins că nu se prinsease destul pește ca să ajungă pentru toată lumea. Au mai fost serviri și cu ultimul din cel mai bun vin. Cred că acolo a fost otrava, dar nu pot găsi nici o urmă. Nici pe carafa din care s-a turnat, nici pe cănile în care s-a turnat. N-am putut pune mâna destul de repede pe ele și au fost spălate.

- Ai luat la întrebări bucătarul? se interesează Liam.

- A dispărut, răspunse ea.

Sigimor înjură și își scutură capul în timp ce își prezintă grăbit oamenii.

- În cazul asta, mă tem că Harold va scăpa basma curată. N-ai nici o dovedă a vinovăției lui și eu nu-s în poziția de a te ajuta să găsești vreuna. Ar fi înțeleapt să-ți găsești să stai altundeva, acum că Harold e stăpân aici.

- Dar el nu e lordul de Drumwich. Nu încă. Mai e o mică piedică.

- Ce mică piedică?

- Fiul lui Peter.

- Legitim?

- Firește. Reynard are aproape trei ani. Mă tem că mama lui a murit la naștere.

- Dacă ești sigură că Harold îl-a omorât fratele, ai face mai bine să-l tii de departe de el, spuse Liam.

Sigimor observă că Jolene se uită doar pentru o clipă spre Liam, înainte de a-și fixa din nou privirea asupra lui. Poate că Liam nu era prea în formă, fiind murdar și cu niște vânătăi, dar Sigimor fu surprins că micuța doamnă englezoaică păruse a băga de seamă mult lăudata lui frumusețe, o acceptase și apoi o ignorase. Asta se întâmpla rar, și Sigimor constată că era intrigat.

- L-am ascuns pe Reynard, spuse ea.

- Și Harold n-a încercat să scoată adevărul de la tine? întrebă Sigimor.

- Nu. Sunt foarte sigură că îl plăcea să încerce, dar m-am ascuns și eu. Harold nu cunoaște toate secretele din Drumwich.

- Isteață fată, dar asta merge doar pentru puțină vreme, așa-i? Liam are dreptate. Trebuie să pleci și tu, și copilul de aici.

Jolene se uită spre bărbatul masiv în care Peter își pusese speranțele că îi putea salva. Faptul că scoțianul onoră o veche datorie într-atât încât să vină el însuși în Anglia era un indiciu clar că era un om de onoare, unul

în care te puteai încrede că-și ține cuvântul. Cu siguranță era promițător că nici unul din oamenii lui nu-i cereuse nimic până atunci, în ciuda situației lor groaznice, dar se grăbiseră să-i spună să se ferească atât ea, cât și fiul lui Peter de amenințarea mortală a lui Harold. Erau și niște bărbați masivi, puternici, care odată eliberați, se vor grăbi să se întoarcă în Scoția. Lui Harold nu-i va fi prea ușor să-i urmărească acolo.

O deranja într-adevăr cumva că se părea că nu-și putea lua ochii de la bărbatul acela mare pe nume Sigimor. Majoritatea femeilor și-ar fi pierdut răsuflarea uitându-se la cel numit Liam. În ciuda murdăriei și a vânătailor, observase cu ușurință frumusețea lui Liam, o frumusețe masculină, sporită de lumina pâlpâitoare a torțelor prinse de ziduri. Cu toate astea, se uitase, observase farmecul bărbatului și pe loc își întorsese privirea înapoi spre Sigimor. La douăzeci și trei de ani, credea că depășise de mult vârsta la care să sufere de un fel de pasiune nebună pentru un bărbat, dar se temea că exact asta o lovise acum. Faptul că nu-l putea vedea limpede pe bărbat făcea ca fascinația ei să fie și mai ciudată.

Se scutură în sinea ei. Există un singur lucru la care ar trebui să se gândească, și acesta era necesitatea de a-l pune la adăpost pe Reynard. Timp de trei zile și trei nopți îl auzise pe Harold cum tuna și fulgera, punându-și oamenii să scocească Drumwich și luând la întrebări oamenii de acolo. Noaptea trecută, interogatoriu lui Harold devenise brutal, umplând holurile de urletele celor pe care îi tortura. Curând, unul dintre puținii care cunoșteau secretele din Drumwich va ceda și îi va spune lui Harold cum să-i găsească pe ea și pe Reynard. Durerea putea da drumul la limbă chiar și la cei mai credincioși. Era absolut necesar să plece cât mai departe cu copilul, și de vreme ce n-avea nici o modalitate de a ajunge până la restul familiei, bărbații aceștia erau singura ei speranță.

- Păi da, trebuie să plec împreună cu băiatul foarte departe, undeva unde Harold va găsi că e greu să ne urmărească, dacă nu chiar imposibil, spuse ea și își putu să seama după felul în care Sigimor o fixa cu privirea că începea să înțeleagă de ce se afla ea acolo.

Întregul corp al lui Sigimor se încordă, copleșindu-să speranța. Ea spuse că se ascunde, cu toate astea stătea acolo în văzul tuturor, aparent indiferent că va fi descoperită. Mai era ceva în felul în care vorbea, arătând cum o să-l ducă pe băiat undeva departe, într-un loc unde lui Harold îi va fi foarte greu să ajungă, împreună cu felul intens în care îl fixa cu privirea, ce îl făcu pe Sigimor să fie aproape sigur că intenționa să-i obțină sprijinul. Observă că tovarășii lui deveniseră la fel de încordați ca și el, cu privirile fixate asupra lui Lady Jolene. Nu era singurul căruia îi dăduse speranțe.

- Nu-s prea multe locuri în Anglia unde ai putea merge fără ca Harold să te poată urmări, spuse Sigimor.

- Într-adevăr, sunt foarte puține. Ca să spunem pe-a dreptă, nici unul. Încercarea de a ajunge la rudele mele a costat deja viața unui om. Drumul ăla e închis pentru mine, aşa cum a fost și pentru Peter, aşa că trebuie să găsesc altul.

- Fata mea, nu-i deloc frumos să necăjești un om legat în lanțuri de zid, aşteptând să fie agățat în ștreang.

I se tăie răsuflarea când ea râse, pentru că astă spori frumusețea feței ușor triunghiușă ce era primejdios de atrăgătoare.

- Poate că nu făceam decât să încerc să te conving să fac o ofertă, înainte ca eu să fiu silită să adresez o rugămintă. Dacă oferi ce caut, pot să cumpănesc repede și să accept, înșirându-mi tot soiul de motive liniștităore pentru care fac asta. Dacă trebuie să fac rugămintea, în cazul asta accept deschis înfrângerea, admitând pe sleau că nu pot face asta de una singură. Lasă un gust amar.

- Asta-i, acceptă!

Respondești. Sigimor! Liam îi aruncă o privire furioasă vărului său, apoi zâmbi dulce spre Lady Jolene. Domniță, dacă ne eliberez din locul astă intunecat, mă jur solemn că o să te ajutăm să îți copilul în viață și liber în orișice fel vom putea.

- E o ofertă extrem de generoasă, domnule, spuse Jolene, apoi se uită din nou la Sigimor, dar lordul tău îți permite să faci un astfel de jurământ? Are de gând să onoreze jurământul și să facă parte din el?

Sigimor mormăi, ignoră pentru un întreg minut privirile oamenilor lui, apoi încuviașă din cap.

- Da, aşa are de gând. O să luăm copilul.

- Şि pe mine.

- Dar de ce să te luăm și pe tine? Nu amenință poziția lui Harold de lord al castelului.

Sigimor se aşteptase pe deplin ca ea să insiste să vină cu ei, dar voia să-i asculte motivele pentru care voia să-i însoțească.

- Ah, dar eu sunt o amenințare pentru Harold, spuse ea pe o voce blândă și rece, iar el o știe prea bine. Dacă nu era Reynard, aş fi rămas aici și lăsat fi să facă să plătească foarte scump moartea lui Peter. Cu toate asta, i-am jurat lui Peter că o să-l păzesc pe Reynard cu însăși viața mea. Pentru că m-am ocupat de creșterea băiatului încă de la moartea mamei lui pe când era lăză, n-a fost nevoie să ceară un astfel de jurământ, oricum eu totuși am jurat.

Şi iată motivul s-o ia cu ei, cugetă Sigimor. Poate că nu dăduse naștere copilului, dar în inima și mintea ei era mama lui Reynard și foarte probabil și în cea a copilului. Îi mai indică de asemenea și cel mai bun fel în care o putea controla, deși toate instinctele îi șopteau că nu va fi prea ușor de făcut. Totuși, nimic din toate asta nu conta. Nu fusese în stare să-l salveze pe Peter, dar acum i se oferea sansa să-i salveze pe sora și pe fiul lui Peter. Chiar și mai bine, făcând asta, îi putea salva

și pe oamenii pe care îi trăseseră după sine în buclucul astă mortal.

- Atunci, eliberează-ne, fata mea, spuse Sigimor și o să împărtăşim povara jurământului.

Cu mâinile tremurând ușor de la intensitatea cu care simtea ușurarea, Jolene începu să încerce care dintre multele chei pe care le avea se potrivea cu zavorul de la ușa temniței. Speranța era ceva amețitor, cugetă ea. Pentru un scurt moment, se simțise efectiv aproape de a leșina și în sinea ei îi mulțumi lui Dumnezeu că nu se făcuse de râs dovedind atâtă slabiciune în fața acestor bărbăți.

- Văd că nu știi ce chei să folosești, ei?

Sigimor se simțea în egală măsură enervat, dar și amuzat uitându-se cum se lupta cu cheile.

- Și de ce ar trebui să știi? mormăi ea. N-am închis niciodată pe cineva în temnițele astea.

- Păi nu l-ai întrebat pe ăla de la care le-ai luat cum să te folosești de ele?

- Nu. Dormea.

- Înțeleg. Păi, mai bine te-ai ruga ca vreun alt temnicer să nu se hotărască să rătăcească pe-aici pe jos în vreme ce bâjbâi la alea.

- N-o să fie nici un fel de temnicer care să se rătăcească pe-aici, pe jos. Dorm.

- Cu toții.

- Așa sper.

- Și soldații?

Ea dădu din cap.

- Toată lumea din Drumwich doarme?

- Aproape toți. Am lăsat pe câțiva treji, unii care ar fi dormici să fugă din Drumwich odată ce li s-ar oferi ocazia.

Strigă triumfătoare deszăvorând ușa, o deschise, apoi zâmbi larg spre Sigimor.

Sigimor doar ridică dintr-o sprânceană și scutură ușor lanțurile care-l țineau legat de zid. Privirea urâtă pe care